

รวมเรื่องสั้น

จะหตีบตาลอง ไตอย่างไร

บทบาทชีวิต บนเส้นทางแห่งโลกิยชน

“เลาวัล”

ค่านักเขียน

รวมเรื่องสั้น “จะหลับตาลงได้อย่างไร” เล่มนี้มีเรื่องสั้นทั้งหมดสิบเอ็ดเรื่อง เป็นเรื่องที่เคยรวมเล่มมาแล้วจำนวนสามเรื่อง แต่ทั้งสามเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าอยากเขียนภาคต่อ จึงนำเสนอเรื่องสั้นออกเป็นคู่ๆ นั้นหมายถึงเรื่องสั้นเรื่องที่หนึ่งจะมีภาคต่อเป็นเรื่องที่สอง สามสี่ ห้าหก ไปเรื่อยๆ กระทั่งถึงเรื่องที่สิบเอ็ด ซึ่งดูเหมือนว่าไม่มีคู่ แต่ข้าพเจ้าคิดว่า ผู้อ่านคงจะมองออกว่า แท้จริงแล้ว เรื่องสั้นเรื่องสุดท้ายนั้นไม่ได้เด็ดเดี่ยวเลย ดังนั้นถ้าเป็นไปได้ ข้าพเจ้าอยากให้ผู้อ่านได้อ่านเรื่องสั้นเรียงไปทีละเรื่อง น่าจะได้อรรถรสตามที่ข้าพเจ้าได้ปรั่งรสเอาไว้บ้าง แต่ถ้าไม่ได้ใส่ใจนัก ก็แล้วแต่ผู้อ่านจะเลือกเสพตามอัชฌาศัยเถิด

ข้าพเจ้าเริ่มมีเรื่องสั้นเรื่องแรกตีพิมพ์เมื่อปี 2527 ถึงวันนี้ นับเป็นเวลา 30 ปี แทบไม่น่าเชื่อเหมือนกันว่า ข้าพเจ้าวนเวียนอยู่บนถนนสายนี้มานาน แต่จำนวนหนังสือที่ออกมากลับน้อยมากเมื่อเทียบกับระยะเวลาอันยาวนานบนถนนนักเขียน

วันที่เขียนรวมเรื่องสั้น “จะหลับตาลงได้อย่างไร” จบลง ข้าพเจ้ารู้สึกโล่งใจ ด้วยความจริงมีความคิดที่จะเขียนเรื่องเหล่านี้มานานมาก อย่างน้อยก็มากกว่า 1 ปี แต่ก็ไม่มีเวลาที่จะได้นั่งลง

เขียนอย่างจริงจังเสียที่ ยังจำได้ว่า ประมาณเดือนมีนาคม ปี 56 ข้าพเจ้าย้ายที่ทำงานใหม่ และได้พบกับ “อาจารย์วรากร พูลสวัสดิ์” ซึ่งข้าพเจ้าไม่รู้จัก แต่เขาบอกว่ารู้จักข้าพเจ้า “วรากร” เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่ข้าพเจ้าเพิ่งย้ายเข้ามาทำงานที่นี่ และเขาได้รับเชิญให้มาพูดเรื่อง “สุนทรียสนทนา” สำหรับอาจารย์คณะที่ข้าพเจ้าอยู่ และเขาทำให้ข้าพเจ้า “ทึ่ง” กับความสามารถของกวีรุ่นน้องอย่างเขา

ข้าพเจ้าแปลกใจที่เขาบอกว่ารู้จักข้าพเจ้า มารู้ในเวลาต่อมาว่าเขารู้จักในนามนักเขียน และเคยเห็นที่ธรรมศาสตร์ และข้อสำคัญเขาเขียนบทกวี ซึ่งข้าพเจ้าจะเรียกเขาว่าเป็น “กวี” แม้เขาจะถ่อมตัวว่าเขาไม่ได้มีงานเขียนมากมายอะไรนัก ด้วยโลกอันคับแคบของข้าพเจ้าที่ระยะหลังจะปิดตัวเองอยู่แต่สิ่งแวดล้อมเดิมๆ ห่างไกลจากแวดวงนักเขียนทำให้ข้าพเจ้าไม่รู้จักนักเขียนใหม่ๆ และกวีใหม่ๆ อีกหลายคน

อย่างไรก็ตาม ในวันนั้นกับบริบทของ “สุนทรียสนทนา” ข้าพเจ้าบอก “วรากร” และบอกทุกคนในห้องประชุมว่าข้าพเจ้าอยากเขียนหนังสือมากๆ โดยเฉพาะเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพลงไทยตำราพัน ซึ่งเพิ่งฟังก่อนออกมาเข้าร่วมกิจกรรมนี้ ด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

หนึ่งปีทีเดียว ที่ความคิดในวันนั้นได้ก่อให้เกิดเรื่องสั้นที่เกี่ยวข้องกับเพลง “ไทยตำราพัน” ซึ่งเป็นเสียงร้องของนักร้องไทยตำ ก. วิเศษ โดยข้าพเจ้าใช้เวลาคิด 1 ปี แต่ลงมือเขียนในระยะเวลา 3 วัน ก็ถ่ายทอดความคิดนั้นออกมาอย่างที่ต้องการ

ข้าพเจ้าอยากจะทำเรื่องสั้นที่เขียนใหม่ 8 เรื่อง แม้จะใช้เวลาไม่กัวันเมื่อนั่งลงเขียน แต่ใช้เวลาในการตกผลึกความคิดเกือบชั่วชีวิตของตัวเอง จนออกมาเป็นเล่มในวันนี้

ขอกราบแทบเท้าพอกับแม่ที่ให้ชีวิตและสติปัญญาข้าพเจ้ามา แม้ข้าพเจ้าจะเป็นลูกที่คิดอะไรไม่ค่อยเหมือนใคร แต่ข้าพเจ้าก็มีความสุขในการคิดอะไรที่แตกต่างจากคนอื่น แม้คนรอบข้างจะมองข้าพเจ้าว่าเป็นตัวประหลาด แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยทุกข์กับสายตาและความคิดของคนอื่น

ขอบคุณความทุกข์ทั้งหลาย ขอขอบคุณคนที่ทำให้เกิดความทุกข์อันทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจโลกและชีวิตใบนี้อย่างถ่องแท้มากขึ้น ขอขอบคุณคนที่ให้กำลังใจ และเป็นบรรณาธิการส่วนตัวให้แม่เพียงเรื่องเดียว แต่ก็ทำให้ข้าพเจ้าเกิดสติปัญญาและเกิดพลังที่จะสร้างสรรค์งานชิ้นอื่นต่อไปด้วยความระมัดระวังมากขึ้น

และที่ลืมไม่ได้เลยคือสำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น ที่ทั้งเคียวกร้า ผลักดัน และให้โอกาสกับข้าพเจ้าเป็นอย่างมากในการเขียนรวมเรื่องสั้นเล่มนี้จนออกมาเสร็จสมบูรณ์อย่างปาฏิหาริย์ในความรู้สึกรักของข้าพเจ้า

จากนี้ไปก็จะเป็นหน้าที่ของผู้อ่านทุกท่าน ที่จะร่วมหลับตาไม่ลงไปกับข้าพเจ้านับแต่บัดนี้

“เสาวรี”

มีนาคม 2557

สารบัญ

นักเขียน	10
เด็กหนุ่มผู้หักไม้ทีและเปลี่ยนชีวิตมาเป็นนักเขียน (นักเขียน 2)	30
ชัยชนะหมายเลขศูนย์	44
เตี้ย (ชัยชนะหมายเลขศูนย์ 2)	66
ผมกลับมาที่เขาหลักอีกครั้ง	78
เขาหลักวันนี้ (ผมกลับมาที่เขาหลักอีกครั้ง 2)	96
ดวงชะตา	112
ดวงดาวยังอยู่บนฟ้า และจะอยู่บนฟ้าตลอดไป (ดวงชะตา 2)	126
จากดวงตาที่เหลือเพียงข้างเดียวของพ่อ (จะหลับตาลงได้อย่างไร 1)	142
เงาอดีต (จะหลับตาลงได้อย่างไร 2)	164
คนแต่งหน้าศพ	186

นักเขียน

เสียงฝนตกกระทบหลังคค เจียบและเหงา ไฟฟ้าดับตั้งแต่หัวค่ำ นักเขียนลุกจากที่นอน ท่อตัวด้วยความหนาวเย็น ก่อนจะเดินไปเปิด ตู้เสื้อผ้าและหยิบเสื้อแขนยาวสีน้ำตาลเหมือนแมลงเต่าทองมา สวมทับ

“อา...” นักเขียนห่อปาก ชับไล่ความหนาวเย็นออกมาจาก กระพุ้งแก้ม ฝ่ามือสองข้างไปมาเพื่อให้เกิดความอบอุ่น ระหว่างที่ ฝ่ามืออยู่นั้น นักเขียนนึกถึงคนโบราณที่ใช้หินสองก้อนมาถูกันจนเกิด ประกายไฟ

“อัจฉริยะ” นักเขียนคิด ส่วนมือของเราคู่นี้ล่ะ ไม่ต่างจากหิน สองก้อนที่นำมาถูกัน มันให้พลังงานแล้วยังให้พลังชีวิต ไหลหลั่งออกมา ตามหน้ากระดาษ

แสงเทียนสว่างไสวอยู่ในเชิงเขียนสีแดง มองดูเหมือนหญิงสาว เต็มระบำด้วยอาภรณ์แดงโกเมน อารมณ์นับร้อยพลุ่งพล่าน

นิ้วทั้งสิบของนักเขียนจรดอยู่ที่แป้นพิมพ์ติดกระเปาะหัวคู่มือเสียงต็อก ต็อก ต็อก ดังเนิบช้า ก่อนจะรัวเร็วเป็นบางช่วง แล้วก็เงียบสนิทลงเป็นระยะเวลานาน

เด็กหนุ่มวัยสิบปีเศษๆ นั่งซุ่มอยู่ที่ซุ้มการเวกภายในบ้านแบ่งให้เช่า มือขวาลูบไปที่ปกหนังสือเล่มหนา อันนา คาเรนินา ของเลียฟ ตอลสตอย

ภาพเขียนหน้าปกหนังสือคือเขาไซไซใหม่ วีรบุรุษชาวรัสเซียตัวใหญ่ หนวดเคราสีทอง นั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ มีกองกระดาษวางเรียงซ้อนกันอยู่ซ้ายมือ ทางด้านขวา เป็นภาพหนังสือเก่าคร่ำวางอยู่ เขาก้มหน้าลงน้อยๆ จมูกโค้งเป็นสัน สวมเสื้อแขนยาวสีดำมือขวาถือปากกาด้ามยาวเหมือนปากกาค็อบราถ นี้นางข้างซ้ายสวมแหวนทอง

“โอ...นักเขียนผู้ยิ่งใหญ่” เด็กหนุ่มครางเบาๆ ดวงตาเต็มไปด้วยพลังของความฝัน เขาบอกตัวเองว่าเขาอยากเป็นนักเขียน และวันหนึ่งเขาจะต้องยิ่งใหญ่เหมือน เลียฟ ตอลสตอย...

ตะวันตกดินพร้อมกับลมฝนเริ่มโปรยปราย เด็กหนุ่มกลับมายังห้องเช่าคับแคบ มีเตียงนอนเตี้ยๆ ทำจากกระดานอัด ฝ้าบูที่นอนสีตุ่นๆ เก้าจนบาง ไฟฟ้าดับทำให้เด็กหนุ่มอยู่กับความมืดชั่วขณะ เขาไม่อยากจุดเทียน สินค้าที่มีคสนิทกับเสียงสายฝนบางเบาทำให้ความฝันของเขาเพริศแพร้วยิ่งขึ้น

เขานอนเหยียดยาวบนเตียงที่ลั่นเอี้ยต ถอนหายใจแล้วเบา จะบอกพ่อกับแม่ว่าอย่างไร เขาไม่อยากเรียนช่างกล เกลียต์ไม้ที่ ไม่ชอบ

สารพัดช่างอะไรสักอย่าง สิ่งที่เขาชอบและหลงใหลคือตัวอักษร

สองปีที่แล้ว เขาอายุสิบแปดปี เดินคุ่มไปตามท้องถนนเพื่อตามหาความฝันวัยหนุ่ม นิ่งเรือข้ามฟากไปท่าพระจันทร์ มองหาหนังสือตามแผง กระทั่งสายตาไปหยุดอยู่ที่หนังสือเล่มหนาปก

“อันนา คาเรนนินา”

และนั่นทำให้ชีวิตของเขาเปลี่ยนไป เขาหมกมุ่นอยู่กับหนังสือเล่มหนาเกือบพันหน้า ซาบซึ้งกับภาษาที่งดงาม และตัวละครมีชีวิตชีวา ลุ่มลึกในทุกมิติแห่งชีวิต

เขาพลิกอ่านตอนจบของเรื่อง นี่คือนี่สิ่งที่เขาทำเสมอๆ หนังสือควรจะถูกเปิดอ่านหน้าแรกก่อนใช้ใหม่ หรือพลิกไปดูหน้าสุดท้ายเลย คนส่วนใหญ่มักทำเช่นนั้น แม้กระทั่งเขา

อย่างไรก็ตาม เด็กหนุ่มได้อ่านหนังสือตอนจบของเรื่องก่อนที่จะได้อ่านบทที่สี่หรือห้า

“.....
.....
.....

เราจะมีชีวิตต่อไปเหมือนเดิม อารมณ์เสียกับอีวานคนขับรถ จะยังได้เคียงเม็ดร้อน แสดงความเห็นโพล่งๆ ต่อไป จะยังมีกำแพงขวางกั้นระหว่างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในจิตวิญญาณของคนอื่น แม้แต่ภรรยาของเราเอง เราจะยังตำหนิเธอ เพราะเธอทำให้เรากลัว แล้วเราก็ก็น้ำใจเสียใจ เรายังไม่เข้าใจเหตุผลว่าทำไมเราจึงสวดมนต์ แต่เราก็ก็น้ำใจสวดมนต์ต่อไป แต่ชีวิตเราตอนนี้ ชีวิตทั้งชีวิตของเรา นอกเหนือจาก

สิ่งนอกกาย ที่อาจเกิดกับเรา จะไม่เหมือนเมื่อก่อน จะไม่มีนาฬิกา
ไร้ความหมาย แต่จะเป็นชีวิตที่มีความหมายเพื่อสิ่งดีงาม ซึ่งเรามี
พลังทำให้เกิดขึ้นได้”

พลิกดูหน้าปกหนังสืออีกครั้ง

ภาพหน้าปกหนังสือมีแรงดึงดูดมหาศาล นิ่ง สงบและงามสง่า
อะไรทำให้ตลอดสตอเขียนหนังสือเช่นนี้ออกมาได้ ดวงตาของ
เด็กหนุ่มเต็มไปด้วยประกายแห่งความฝัน

เขามองเห็นคุณค่าของตัวเองอยู่ในทุกตัวอักษร เขาจะ
สร้างสรรค์และจรจรโลกไว้ด้วยตัวอักษรทั้งหมด 44 ตัว และสระ
อีก 21 รูป 32 เสียง

ฝนหยุดตกนานแล้ว นักเขียนสูบบุหรี่พ่นควันขาว มือสองข้าง
หนาวเย็น มีเสียงเคาะประตูดังสามครั้ง

“เข้ามาสิ” นักเขียนพูด

เด็กหนุ่มก้าวเข้ามาในห้อง หันมองไปรอบๆ เซิงเทียนสีแดง
ต้องแสงไฟพลิ้วไหว

“ผมเอางานมาให้คุณอ่าน”

เด็กหนุ่มกล่าวนอบน้อม

นักเขียนพยักหน้ารับทราบ

เด็กหนุ่มถอยหลังนั่งขัดสมาธิพิงกำแพงไม้อัด นักเขียนนั่งหัน
หลังให้ ศีรษะก้มลงเล็กน้อย เหมือนภาพเขียนท่ามกลางแสงเทียน
อับปาง

เขากำลังฝันถึงสิ่งใดกันแน่ เด็กหนุ่มครุ่นคิด ฝันถึงความ
โดดเด่นมีชื่อเสียง ภาพนักเขียนในฝันของเขาคือเทพเจ้าใช้หรือไม่
กับตัวอักษรแต่ละตัวที่เทพเจ้าจัดสรรลงไปบนหน้ากระดาษสู่สายตา
ของนักอ่าน นั่นคืออะไร เขาอยากรู้ ถ้าตัวอักษรคือเรื่องแต่ง แล้ว
เรื่องจริงคืออะไร

“เรื่องจริงนะหรือ” นักเขียนพูดเสียงเนิบ ละมือนจากแบ่น
พิมพ์ดีด หมุนเก้าอี้กลับมาเผชิญหน้ากับเด็กหนุ่ม

“เรื่องจริงอยู่ในตัวอักษรทุกตัวที่เราเขียนมันลงไป”

“แต่เราไม่ได้เขียนเรื่องจริงทั้งหมด เราปรุงแต่ง เราสร้างฉาก
และตัวละคร เราใส่ความนึกคิดจากจินตนาการของเราลงไป”

นักเขียนหมุนตัวกลับ นิ้วทั้งสองวางบนแบ่นพิมพ์อีกครั้ง เสียง
พิมพ์ดีดดังรัวถี่กระชั้น ก่อนที่นักเขียนจะดึงกระดาษออกจากเครื่อง

“เธอจะเรียกสิ่งที่เราเขียนลงไปนี่ว่าอะไร” นักเขียนชูกระดาษ
สีขาวที่มีตัวอักษรอยู่สี่ห้าบรรทัดขึ้นท่ามกลางแสงเทียน

“นวนิยาย เรื่องสั้น หรือบทกวี อะไรสักอย่างที่เราสร้างมันไว้
ที่นั่น” เด็กหนุ่มตอบ

“นี่คือเรื่องจริง” นักเขียนขยักกระดาษสีขาวเป็นก้อนกลม

“เรื่องจริง?” เด็กหนุ่มเลิกคิ้วขึ้น “คุณจะบอกผมว่า คุณเขียน
จากเรื่องจริงใช่ไหมครับ”

นักเขียนปากก่อนกระดาษออกนอกหน้าต่าง เด็กหนุ่มสะท้าน
เยือก นั่นคือความโกรธของนักเขียนใช่ไหม หรือคืออำนาจ ...เด็ก
หนุ่มยกมือขึ้นลูบใบหน้าสองสามครั้ง อำนาจจากเทพเจ้าละสิ

“นักเขียนไม่มีตัวตน ไม่มีหญิงชาย นั้นเป็นความลวง แต่งงาน เขียนมีตัวตน มีชีวิต มีเพศ และนั่นคือความจริง เธอไม่มีวันรู้ว่าฉัน เป็นหญิงหรือชาย เพราะไม่ใช่ความจำเป็นต่องานเขียนเลยสักกนิค เราไม่จำเป็นต้องเขียนเรื่องจริงเท่านั้น แต่เราเขียนเรื่องแห่งความ สมจริงเพื่อสะท้อนความจริงออกมาให้โลกได้รู้ トラาบใดที่เธอยังไม่ เข้าใจในเรื่องนี้ ฉันคงไม่สามารถช่วยเธอได้ ... กลับไปเขียนเรื่องของเธอ ต่อได้แล้ว”

เด็กหนุ่มค่อยๆ เปิดประตูห้องออกมา เขาเดินคอคดกลับ มาที่ห้อง นักเขียนไม่มีตัวตน ไม่มีหญิงชาย เป็นไปได้อย่างไร

หรือเทพเจ้าก็ไม่มีตัวตน เขาหมกมุ่น ครุ่นคิด ไม่แน่ใจ ก่อน จะเดินไปที่ชั้นหนังสือ เขาส่องตะเกียงไล่ไปเรื่อยๆ

“อัตรชีวิตประวัตินักเขียนชื่อดัง” หน้าปกเป็นนักเขียนที่มี ชื่อเสียงก้องโลก แล้วนี่อะไรละ นักเขียนต้องมีตัวตนสิ ต้องมีชีวิต และนี่ต่างหากที่เป็นความจริง เขาคำน

เสียงพิมพ์ดีดห้องข้างๆ เงียบไปแล้ว เขาอยากจะรู้ว่านักเขียน คิดอย่างไรกับงาน และตัวตนของคนเขียนกันแน่

ตลอดเวลาที่ผ่านมาหนึ่งปีเต็ม เด็กหนุ่มเช่าห้องอยู่ติดกับ นักเขียนลึกลับคนนี้ เขาแทบไม่เคยเห็นความน่าสังของนักเขียน นอกจากความเป็นเทพเจ้า นักเขียนจะเก็บตัวอยู่ในห้องเป็น ส่วนใหญ่ ตอนเช้าตรู่เด็กหนุ่มจะได้กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นโสมมาจาก ห้องติดกัน นั่นเป็นเวลาเดียวกับที่เด็กหนุ่มเดินตุ้มออกจากบ้านเพื่อ ไปเรียนหนังสือ ยามเย็นเมื่อกลับเข้าห้องเช่า เขาจะมองผ่านร่อง ประตูไม้ที่มีรอยแตกเข้าไปภายใน เห็นนักเขียนนั่งฟูบอยู่บนโต๊ะ

กระทั่งรัตติกาลมาเยือน เด็กหนุ่มจะได้ยินเสียงตอกพิมพ์ดีดของเขา
อีกสักประมาณหนึ่งหรือสองชั่วโมง แล้วทุกอย่างก็เงียบสงบกระทั่ง
รุ่งเช้า

สองคืนแรก เด็กหนุ่มรู้สึกแปลกใจกับการดำรงชีวิตของ
นักเขียน เขามองเห็นความสงบ สันโดษกับงานที่นักเขียนทำ

ก่อนหน้านั้นบอกแล้วว่าเด็กหนุ่มคลั่งไคล้ “อันนา คาเรนินา”
แค่นั้น คิดดูเถอะ เมื่อวันทีสามของการมาอยู่ห้องเช่าติดกับนักเขียน
เขาได้รับการทักทายจากเจ้าของห้องว่า

“นอนหลับสบายดีไหม เสียงพิมพ์ดีดของฉันทันรับกวนเธอหรือ
เปล่า... ฉันทพยายามแล้วที่จะไม่ทำงานตอนกลางคืน แต่บางทีความ
คิดของฉันทมันก็มาตอนนั้นพอดีพอดี”

“รับกวนอะไรหรือครับ” เด็กหนุ่มรู้สึกประหม่า “ผมชอบฟัง
เสียงพิมพ์ดีดมากกว่าอะไรทั้งหมด”

“หือม...” นักเขียนมองหน้าเขา ยิ้มบางๆ ปรากฏบนใบหน้า
“เข้ามาในห้องฉันทสิ” นักเขียนพูด เด็กหนุ่มใจเต้นแรง ก้าวเข้าห้อง
อย่างช้าๆ

ภายในห้องเล็กๆ เป็นระเบียบเรียบร้อย เขามองเห็นโต๊ะเขียน
หนังสือไม้เก่าคร่ำ เก้าอี้หมุนได้ และพิมพ์ดีดกระเป่าหัวเครื่องเล็ก
มุมห้องมีชั้นวางหนังสือ มีหนังสือมากมาย แต่เล่มที่สะดุดตา
เด็กหนุ่ม ...ใช่ ...อันนา คาเรนินา นั่นแหละ

นักเขียนมองเด็กหนุ่ม และพูดว่า

“หนังสือของฉันท เธออยากอ่านไหมล่ะ”

“ครับ” เด็กหนุ่มมองหน้านักเขียนอย่างปิติ

“ฉันอนุญาต ถ้าเธอจะอ่านเล่มไหนก็มาเอาไปได้ แต่ต้องคืนนะ”

เด็กหนุ่มรู้สึกว่าคุณมีความมั่นใจในความจริงเข้ามาทุกขณะ ภาพของนักเขียนในห้องติดกันเป็นภาพที่น่าศรัทธา การดำรงชีวิตของเขาก็เช่นกัน ความเรียบง่าย ท่าทางที่สงบ และผลงานที่ยิ่งใหญ่ช่างสอดคล้องกลมกลืนกับสิ่งที่เขาเชื่อมั่น

“หนังสือของคุณใหม่ไหมครับ” เด็กหนุ่มชี้มือไปที่หนังสือในตู้กระจก

“เคยอ่านไหม” นักเขียนถาม

“คุณคือนักเขียนในดวงใจของผม นอกจากเลิฟ ตอลสตอยแล้ว ก็คือคุณ”

นักเขียนยิ้มน้อยๆ มุมปาก

“อย่างนั้นที่เดียวหรือ”

“ครับ...แต่ว่า...” เด็กหนุ่มอึกอึ้ง

“อะไรหรือ” นักเขียนถามแบบนั้นด้วยสายตา

“แต่ว่า ผมยังไม่เคยอ่านงานของคุณเลย”

นักเขียนเรียบไปชั่วขณะ

“ถ้าอย่างนั้นแล้ว ฉันจะเป็นนักเขียนในดวงใจของเธอได้อย่างไรกันล่ะ”

“ผมศรัทธาในตัวคุณ”

“ไม่พอหรอก” นักเขียนว่า

“จะบอกอะไรให้สักอย่างนะ นักเขียนกับงานเขียนบางครั้ง

มันก็ไปด้วยกันไม่ได้”

“ผมไม่เข้าใจ”

“ฉันพยายามจะบอกเธอว่า ถ้าเธอศรัทธาหนังสือ นั่นคือเธอ กำลังศรัทธาต่อความจริง แต่ถ้าเธอศรัทธาต่อนักเขียน เธอกำลังอยู่กับความหายนะ”

เด็กหนุ่มตัดสินใจหักไม้ท่อนเป็นสองท่อน แล้วโยนเข้าไปใน พุ่มไม้ สุดลมหายใจเข้าปอดลึกและยาว ชีวิตเป็นของเขา ความฝัน ก็เป็นของเขาด้วยเช่นกัน

วันต่อมาเด็กหนุ่มหอบพิมพ์ดีดกระเป๋าทัวร์เครื่องเล็กเข้ามา ในห้อง มันเป็นพิมพ์ดีดมือสอง เก่ามากแล้ว แต่ยังใช้งานได้

“ถ้าเธออยากเขียน เธอต้องเริ่ม” นักเขียนบอก

เด็กหนุ่มไม่ไปวิทยาลัย เขาหมกมุ่นอยู่กับตัวอักษร ทัดทิน กาแฟยามเช้า ซอนตัวอยู่ในห้อง ชีวิตสองวันแรก เขาเลียนแบบ นักเขียนห้องติดกัน อย่างไม่รู้จะทำอะไรให้ดีกว่านั้น

นักเขียนลอบสังเกตเขามาสองวันเช่นกัน

“ทำไมไม่ออกไปข้างนอก ทำไมไม่ไปเรียนหนังสือ”

“ผมจะเป็นนักเขียน” เด็กหนุ่มตอบ

“ฉันอยากได้ยินเธอพูดว่าเธอจะเขียนหนังสือมากกว่าที่จะได้ยินเธอพูดว่าจะเป็นนักเขียน” นักเขียนพูดเท่านั้นก็เดินกลับ เข้าห้อง เด็กหนุ่มท้อใจ นักเขียนอยู่ห่างไกลเขาจริงๆ หรือแท้จริง แล้วนักเขียนคือเทพเจ้าอย่างที่เขาเคยคิด

“เธอเคยอ่านหนังสือเรื่องอะไรมาบ้าง” นักเขียนโผล่หน้าออก

มาถาม “ลองเล่าให้ฉันฟังหน่อยสิว่า เธออ่านหนังสือเล่มสุดท้ายเรื่องอะไร”

“อันนา คาเรนนินา” เด็กหนุ่มตอบทันที เขามองหน้านักเขียนด้วยความรู้สึกภาคภูมิใจ ก็ที่ชั้นหนังสือภายในห้องของนักเขียน เขามองเห็นหนังสือเล่มนี้วางอยู่บนชั้นเช่นกัน คราวนี้ล่ะ นักเขียนคงจะรู้ว่ารสนิยมของเขาก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิด

“อ่านแล้วเธอคิดอย่างไรล่ะ”

“ผมจะเป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่อย่างเลิฟ ตอลสตอยให้ได้”

นักเขียนถอนหายใจ ปิดประตูห้อง ลั่นกลอนเสียงคังกรีก

เด็กหนุ่มมองผ่านรอยแตกของประตูเข้าไป นักเขียนนั่งตัวตรงอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ ศีรษะก้มน้อยๆ มองเห็นด้านหลังเหมือนเทพเจ้าเช่นเคย

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป เด็กหนุ่มนั่งอยู่หน้าแป้นพิมพ์ติด สายตาหลุบต่ำ ความรู้สึกที่อ่อแท้เต็มปรืออยู่ในหัวใจ

นักเขียนห้องติดกันไม่ได้อยู่ในห้องตลอดเวลาอย่างที่เขาคิด ยามบ่าย เขาได้ยินเสียงประตูลั่นเอี้ยต และเสียงฝีเท้าเบาๆ เดินออกไป กระทั่งเย็น เขายืนรอนักเขียนอยู่หน้าห้อง กระจกกระวาย รู้สึกเหมือนนานมาก กว่านักเขียนจะกลับเข้ามาอีกครั้ง

นักเขียนแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าฝ้ายสีคราม สวมกางเกงชาวเลสีน้ำเงิน ที่ไหล่ซ้ายพาดไว้ด้วยผ้าลายขวางสีเทา สองมือหัวของพระรูงพระรัง เด็กหนุ่มรีบเดินไปช่วยถือของ นักเขียนเปิดประตูห้องและหันมาพูดกับเขาว่า

“เธอเขียนหนังสือไปตั้งไหนแล้ว”

“ผมเขียนไม่ได้เลย”

นักเขียนพยักหน้าเนิบช้า

“เป็นเรื่องปกติ” นักเขียนพูด

“คุณว่าเป็นเรื่องปกติ” เด็กหนุ่มเลิกคิ้วขึ้น

นักเขียนบอกให้เขาวางของลงที่มุมห้อง เสียงตุ๊กกระตาะและ
ตุ๊กพลาสติกดังกรอบแกรบ

“ฉันซื้อของมามากมาย ผাগเธอด้วย บางที่เราอาจจะไม่ได้
ออกไปข้างนอกกันบ่อยนัก เอ้า...นี่ขนมปัง โอวัลติน กาแฟ แล้วก็มี
น้ำตาล ฉันอนุญาตให้เธอเข้ามาในห้องนี้ได้เวลาที่ฉันไม่อยู่ หยิบ
หนังสือไปอ่านได้ แล้วอย่าลืมวางเก็บเข้าที่ ...อันนี้ ช็อกโกแลต
กินเป็นไหม เด็กหนุ่มมักไม่ค่อยกินช็อกโกแลต แต่ฉันเห็นว่า บางที
ถ้าเราจะเขียนถึงรสชาติของมัน เราก็ต้องลองชิมดู”

เด็กหนุ่มยิ้ม มองดูมือของนักเขียนหยิบของออกมาวางอย่าง
เพลิดเพลิน เขาเพิ่งสังเกตว่ามีทั้งสองข้างของนักเขียนขาวเนียน
นิ้วเรียวยาวและเส้นเป็นสีขาวอมชมพูอ่อนอย่างธรรมชาติเหมือน
มือของผู้หญิง นักเขียนคงไม่เคยทำงานหนัก นอกจากหยิบปากกา
และพิมพ์ดีด ว่าแต่ว่า นักเขียนเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายกันแน่ หรือ
นักเขียนไม่มีเพศอย่างที่บอกจริงๆ

“เธอต้องอย่าลืมปิดฝาน้ำตาล มดจะมาตอมได้ ...อันนี้ฉันเอา
มาฝากเธอ” นักเขียนส่งกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ให้เด็กหนุ่ม

“คุณให้ผม” เด็กหนุ่มเสียงลั่น

นักเขียนหยิบของวางบนชั้น ส่งขนมปังให้หนึ่งห่อ กับเวเฟอร์
รสช็อกโกแลตอีกกล่อง

“บางที่เราก็ต้องมีชีวิตอยู่แบบนี้”

“แบบนี้ก็เขียนหรือครับ” เด็กหนุ่มถาม

นักเขียนถอนหายใจ

“แบบคนทั่วไป”

ดึกคืนก่อนคืน เด็กหนุ่มนอนไม่หลับ เขานั่งมองปากกาตัวม
สีเงินในมือ ที่นักเขียนมอบให้เขาหมายความว่าอย่างไร นักเขียนท
ไม่ได้กับเสียงเครื่องพิมพ์ดีดที่เด็กหนุ่มเคาะลงบนแป้นอย่างนั้นหรือ
เขาคงไม่เห็นแถ้วขนาดนั้น ที่เขายังเคาะแป้นพิมพ์เสียงดังยามค่ำ
เกือบทุกวันนี้

อย่างไรก็ตามเด็กหนุ่มได้เริ่มใช้ปากกาเขียนต้นฉบับอีกครั้ง
งานชิ้นแรกที่ส่งไปให้นักเขียนไม่ได้รับรับการพูดถึงเลยแม้แต่บ่อย ไม่มี
คำวิจารณ์อย่างตรงไปตรงมาหรืออ้อมค้อม เด็กหนุ่มสรุปว่าไม่ผ่าน
ก่อนจะลงมือเขียนงานชิ้นใหม่

เวลาผ่านไปอีกเกือบสัปดาห์ เด็กหนุ่มรู้สึกสิ้นหวัง การเป็น
นักเขียนยากเย็นเพียงนี้เชียวหรือ แล้วเขาจะมีวันพบกับความสำเร็จ
หรือไม่ ถ้าเขาล้มเหลว พ่อกับแม่คงผิดหวัง แต่ถ้าเขาทำได้ พ่อกับ
แม่ควรจะภาคภูมิใจในตัวลูกชายคนนี้

วันต่อมา พระอาทิตย์สีแดงเข้ามาทางหน้าต่างห้องนอน
เด็กหนุ่มนอนพลิกตัวไปมา ก่อนจะตัดสินใจลุกขึ้นไปเคาะประตูห้อง
นักเขียนอย่างเกรงใจ

“ผมจะอยู่รับใช้คุณ” เด็กหนุ่มพูด นักเขียนส่งเสียงดัง ฮึ่ม!
เบาๆ

“ผมอยากชงกาแฟให้ อ่านต้นฉบับ แก่คำผิด แล้วก็พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องที่คุณเขียน อ้อ...และผมจะไปส่งต้นฉบับที่ไปรษณีย์ให้คุณด้วย”

นักเขียนเคาะปากกาลงบนโต๊ะ โยกตัวไปมาช้าๆ

“แล้วแต่เธอเถอะ ฉันไม่ใช่คนเรื่องมาก ดีเหมือนกัน เธอลองอ่านเรื่องนี้ของฉันดูทีซี”

นักเขียนส่งต้นฉบับพิมพ์ดีดให้เด็กหนุ่ม

นวนิยายหนาขนาดสี่ร้อยหน้ากระดาษเอสี่ ช่างน่าตื่นเต้นอะไร เช่นนี้ เด็กหนุ่มคิด

เขากอดต้นฉบับไว้แนบอก ก่อนจะวางลงบนโต๊ะเขียนหนังสือ อาบน้ำจนเนื้อตัวสะอาดสะอาด สวมผ้าเพื่อชงกาแฟ แล้วก็เริ่มเปิดหน้าแรก

ภาษาอังกฤษงาม เนื้อหาที่กินใจ และฉากที่เป็นธรรมชาติ สมจริง ทำให้เด็กหนุ่มเคลิบเคลิ้มไปกับบทประพันธ์จนถอนตัวไม่ขึ้น เขานอนอ่านหนังสือจนเพลิน ลืมเวลาเข้าไปปรนนิบัตินักเขียนตามที่ตั้งใจไว้ ยามสายตาอ่อนล้า เด็กหนุ่มวางต้นฉบับลงบนเตียงนอน และซุกตัวลงข้างเตียง หลับตา แล้วก็เลยผลอยหลับไป กระทั่งยามค่ำมาเยือน

นอกหน้าต่าง พระจันทร์สีเหลืองทองลอยเด่นอยู่กลางฟ้า เด็กหนุ่มลุกขึ้น ขยี้ตา ความมึนงงประจักษ์อยู่ตรงหน้า ก็พระจันทร์ดวงนี้ ที่มองเห็นจากจุดนี้เอง ที่นักเขียนได้เขียนบรรยายฉากสวยงามลงไปบนหน้ากระดาษ

“ผมจะเอาเลือดทาแผ่นดิน เพื่อรักษาชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ให้อยู่คู่กับความเป็นไทยตลอดไป”

“พ่อเราก็รักษา ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เหมือนที่แกรักนะ พ่อเรา เป็นทหารที่ปกป้องรักษาผืนแผ่นดินไทยมาโดยตลอด” ผมพูด วุฒิพงศ์ สายหน้า

“พ่อไม่เข้าใจ พ่อเชื่อคำพูดพวกแดงทุกคำ ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่า พ่อเราเป็นไปได้ถึงเพียงนี้”

“แกก็เชื่อคำพูดของกำนันทุกคำไม่ใช่หรือ” ผมพูด

“พี่เข้าใจผิด ผมไม่ได้เชื่อเขาทุกคำพูด แต่ผมมีปัญญาที่จะเชื่อในสิ่ง ที่เป็นความจริง”

“ใครๆ ก็บอกว่าตัวเองมีปัญหา พ่อก็ว่าพ่อมีปัญหาเหมือนกัน”

ผมพูด

“พี่เองก็รู้เหมือนที่ผมรู้”

“พี่แทบไม่รู้อะไรเลย วุฒิ ยิ่งตอนนี้ฟังไปหมด เกิดอะไรขึ้นในบ้านเมืองของเรา ทุกคนด่ากัน ทวีที่ไม่ควรมีคำด่า ก็มีคำด่าออกมาเต็มไปหมด การด่าทอเสียดสี ตะโกนจนคอโพงด้วยกันทั้งสองฝ่าย พี่ไม่เชื่อว่านั้นคือสิ่งที่พี่จะเลือก”